

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromejaus ir Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Mielieji,

Popiežius Benediktas XVI, skelbdamas Tikėjimo metus, savo laišką pradeda jį pavadindamas „Tikėjimo vartai“. Tikėjimas iš tiesų yra vartai, durys, pro kurias įžengiame į kitokį gyvenimą, į kitokio gyvenimo kokybę, į gyvenimą su Dievu ir Dieve. Peržengę šiuos vartus, tikėjimo kelionę tik pradėdame, o ne ją užbaigiame. Už tikėjimo vartų, mūsų laukia bažnyčios gyvenimas, Kristaus slėpinių šventimas, Dievo žodžio galia, sakramentų veikimas ir Šventosios Dvasios dvelkimas. Peržengus tikėjimo vartus, kelionės tikslas – amžinas gyvenimas su Dievu, tačiau kelionė link Dievo, Dievas nėra tik tas, kuris laukia mūsų kelionės gale, bet pats palydi.

Reikia pripažinti, kad šiandienos žmogui yra atviri ne vieni vartai, laukiantys, kad būtent pro juos būtų įžengiama. Tai gali būti žemiškos karjeros ir šlovės vartai, tai gali būti materialinių vertybių kaupimo vartai, tai gali būti vartai į malonumų gyvenimą, tai gali būti į meilės bei atsakomybės vartai... Galime klausti, kodėl reiktų pasirinkti būtent Tikėjimo vartus. Popiežius Benediktas XVI atsako: „Visa bažnyčia ir ganytojai joje, kaip Kristus, turi leisti į kelią, kad vestų žmones iš dykumos, gyvybės vietų link – draugystė su Dievu Sūnumi, tu, kuris dovanoja gyvybę, apščiau gyvybės, link.“ Turime rinktis Tikėjimo kelią, nes jis iš kasdienybės dykumų, iš beprasmiško gyvenimo sausros veda link gyvybės ir prasmės.

Žmogus yra ne tik kūnas, bet ir siela. Ir jeigu šiandien demokratiškame pasaulyje gyvenantiems yra galimybė daug geriau negu anksčiau pasirūpinti kūno reikmėmis, klausimas lieka, kas šiandien persisotinusiojo vartotojiškoje visuomenėje padeda rūpintis siela. Bažnyčioje skelbiamas Dievo žodis ir dalinama gyvybės duona, yra tas maistas, kuriuo galime pasotinti savo sielą.

Tačiau tikėjimas nėra tik išoriniai bažnyčios gyvenimo ar liturgijos ženklai. Tikėjimą reikia protu suvokti, savim priimti ir širdimi pamilti, todėl Šventasis Tėvas nori, kad tikėjimo metuose iš naujo atverstume prieš 25 metus pasirodžiusią Katalikų Bažnyčios Katekizmo knygą, atrastume jos puslapiuose, ką mes tikime ir kodėl. Daugelyje Lietuvos bažnyčių iki šių metų nebuvo girdimas Nikėjos – Konstantinopolio tikėjimo išpažinimas, kuris daug plačiau ir vaizdžiau pristato pagrindines mūsų tikėjimo tiesas. Turime stengtis ne tik šią maldą išmokti, kad mintinai ją galėtume kartoti sekmadienių ir švenčių mišiose, bet ir ieškoti būdo suprasti, ką tais žodžiais norima pasakyti.

Galiausiai popiežius Benediktas XVI primena, kad tikrasis tikėjimas paliečiantis ir perkeičiantis žmogaus širdį yra Dievo dovana, todėl turime nuolankiai jos prašyti, priimti ir už ją dėkoti, kad ji nebūtų tarsi ta dovana, kuri neišpakuota lieka dulkėti ant lentynos. Šventasis Tėvas primena, kad „tikėjimo metai taip pat bus palanki proga, sustiprinti meilės liudijimą“, šiais žodžiais jis nori pasakyti, kad tikėjimas be meilės darbu, būtų tuščias, kaip ir meilė be tikėjimo, neranda tinkamos krypties. Bus įdomu stebėti, kaip šiuose metuose Šventoji Dvasia prabilis į mūsų širdis ir kokia kryptimi ar formomis padės jai išsireikšti.

Neatsitiktinis asmuo Tikėjimo metų ir kiekvienoje tikėjimo kelionėje yra Dievo Motina Marija. Ji pirmoji Šventos Elžbietos žodžiais tariant „laiminga įtikėjusi“ (Lk 1,45) ir atsiliepusi į savo Sūnaus kvietimą priimti amžiną Dievo draugystę. Žvelgdami į Mariją, mokomės jos nuolankumo ir kantrybės priimti Dievo valią, ypač kada sunku suprasti, kodėl Dievas būtent taip veikia mūsų gyvenimus. Marija pasitikėjo, pasitikėjo iki galo, pradėdant Beatliejaus tvarteliu ir užbaigiant kryžiaus Golgotą. Žvelgdami į Mariją ir kitus tikėjimo šviesulius – šventuosius, netruksime pastebėti, kad tikėjimo kelionė – tai ne „prabangus važiavimas limuzinu“, bet kasdienio prakaito, kančios, aukos, pareikalaujantis ėjimas. Skirtingai nuo kitų kelionių, ši kelionė kupina vilties, nes ji turi aiškia kryptį ir iš anksto pažadėtą pagalbą.

Kviečiu mus visus šiuose Tikėjimo metuose ir ne tik, drauge su Jėzumi ir Marija leisti į didžiąją gyvenimo kelionę „Bažnyčios Laivą“. Ir tegul visi anksčiau ar vėliau susitiksime amžinos draugystės su Dievu uoste.

*Kun. Gediminas Jankūnas
Krekenavos bazilikos rektorius*

TIKĖJIMO METAI 2012
2013

AA Dvylika tradicijų

1. Svarbiausia turėtų būti mūsų bendra gerovė; kiekvieno gijimas priklauso nuo AA vienybės.

2. Mūsų grupės veikloje yra tik vienas aukščiausias autoritetas – mylintis Dievas, koks jis pasireiškia mūsų grupės sąmonėje. Mūsų patikėtiniai mums tarnauja, bet mūsų nevaldo.

3. Vienintelė sąlyga tapti AA draugijos nariu – noras mesti gerti.

4. Kiekviena grupė turėtų veikti savarankiškai, išskyrus tuos atvejus, kai sprendžiami reikalai, susiję su kitų grupių ar visos AA draugijos veikla.

5. Kiekvienos grupės pagrindinis tikslas – perduoti savo patirtį dar kenčiančiam alkoholikui.

6. Nė viena AA grupė neturėtų remti, finansuoti jokios jai artimos įstaigos ar pašalinės organizacijos nei leisti naudotis AA vardu, kad pinigai, nuosavybės ar garbės reikalai nenukreiptų mūsų nuo pagrindinio tikslo.

7. Kiekviena AA grupė turėtų išsilaikyti pati, atsisakydama pašalinių įnašų.

8. Anoniminių alkoholikų draugija visada turėtų likti neprofesionali, tačiau mūsų tarnybos

gali samdyti reikiamus darbuotojus.

9. AA draugija niekada neturėtų būti griežtai organizuota, tačiau mes galime steigti tarnybas ar komitetus, tiesiogiai atsakingus tiems, kam tarnauja.

10. Anoniminiai alkoholikai nereiškia savo nuomonės pašaliniais klausimais, todėl AA vardo nederėtų traukti į viešus ginčus.

11. Mūsų bendravimas su visuomene grindžiamas labiau idėjų patrauklumu negu įtikinėjimu. Žiniasklaidoje visada privalome išsaugoti asmens anonimiškumą.

12. Anonimiškumas yra visų mūsų tradicijų dvasinis pamatas, nuolat primenantis, kad šios nuostatos svarbiau už asmenybes.

Norint sužinoti daugiau kaip pagelbėti alkoholizmo liga sergantiems ar jų artimiesiems, kreiptis į Petrą,
tel.: 862853935

Ramybės malda:

Dieve, suteik man ramybės susitaikyti su tuo,
ko negaliu pakeisti,
drąsos keisti, ką galiu pakeisti,
ir išminties tą skirtumą suprasti.

Nuoširdumas

Per meilės ugnį žodžiai pervesti –
Ištiesus ranką siela priturėjo –
Paleido juos gyventi erdvėje,
Kur saulės daug – bet daug ir vėjo...

Lyg vienadieniai – sklandantys drugiai –
Išvengti bandantys tylos verpetų –
Jie į tave – išsik patikt –
Širdyj pastogę džiaugsis radę...

Ir augs liepsnojančios klevai,
Kurie jau nebebijo vėjo –
Aplinkui supantys laukai
Sušils nuo gesto užtarėjo. –

Išsik... ir kelias, ir miškai... –
Karklynai net kitaip atrodys –
Čiulbės lakštingalos plačiai
Lyg ugnį būtų – jos perėję...

Šiąnakt dangus toksai skaidrus –
Lyg žvaigždės žodžiai krinta krinta –
Pridenk manusius išrinktus,
Kad netikrumo jie išvengtų...

Vytautas Liutkus

Sveikinimai

Nukrenta lapai rudenį.
Pavasarij – saulė vėl būdina.
Nors metai tolyn ir tolyn šuoliuoja,
Tegul širdis dar jaunystę dainuoja
Ir Angelas sargas, Švč. Marija globoja.

GARBINGO JUBILIEJAUS proga sveikiname VERONIKĄ Rušienę, ONĄ Kairienę.
GIMTADIENIO proga Marijoną M., Eleną K., Vandą J., Genovaitę T., Aldoną R..

Piligrimų viešnagė

Aldona Juozapaitienė
Marijos legionas "Malonių versmė"

Rugsėjo mėnesį Panevėžio vyskupijos Gyvojo Rožinio Draugijos narių maldos intencija buvo, kad per piligrimystę, Švč. Eucharistiją ir asmeninę maldą taptume misionieriais savo aplinkoje. Daug dėmesio piligrimams skyrė Šv. Tėvas Jonas Paulius II.

Laiške Lietuvos vyskupams pabrėžė, kad jau daug amžių į tikėjimo ir maldingumo židinius keliauja maldininkai. Mūsų, Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bažnyčia tapus bazilika, iš visų Lietuvos vyskupijų atvyksta maldininkai. Bazilika – Marijos šventovė, viena iš gausiausiai piligrimų lankomų maldingumo židinių, rodo, koks didelis tikinčiųjų pasitikėjimas Dievo Motina, mūsų visų Motina. Kodėl taip gausiai lankoma Krekenavos bazilika? Tikinčiuosius traukia stebuklingas Dievo Motinos su Kūdikiu ant rankų paveikslas, kuris, kaip stebuklingas, gerbiamas nuo 1409m. Užregistruota nemaža pagijimų. Tai liudija votai – padėkos ženklai, kurių yra apie 500 metų senumo. Vilniaus auksakalių dėka, Švč. Mergelė su Kūdikiu papuošta sidabriniais drabužiais ir karūnomis su brangakmeniais. Lankoma todėl, kad nuo seniausiųjų laikų garsėjo Žolinės, Dievo Motinos Dangun Ėmimo atleidais, į kuriuos rinkdavosi maldininkai visais laikais. Lankoma dar ir todėl, kad Krekenavos šventovė pirmoji, ir kol kas vienintelė Lietuvoje, 2009 metais sujungta ypatingos giminytės dvasiniais ryšiais su Šventąja Popiežiškąja Didžiąja Marijos Bazilika Romoje ir yra kaip jos dukterinė šventovė. Šventas Tėvas Jonas Paulius II ne kartą minėjo Krekenavą, suteikė visuotinius atlaidus Žolinės aštuon dienai ir kiekvieno mėnesio 15d. Jubiliejiniais 2000 metais gegužės 7 dieną skelbė XX-o amžiaus tikėjimo kankinius, iš 114 Lietuvos tikėjimo liudytojų, įrašytų į Bažnyčios kankinių knygą, įrašyti 8 krekenaviečiai, kurie gynė tikėjimą ir bažnyčią.

Per pastaruosius metus ypač daug sulaukėme piligrimų iš įvairių Lietuvos kampelių. Noriu, Marijos legiono "Malonių versmės" prezidiumo vardu, pasidžiaugti piligrimais ir perteikti jų nuotaikas, aplankius mūsų Baziliką. Didelį išpūdį jiems palieka stebuklingas Dievo Motinos paveikslas, pati bazilika, kurioje besimeldžiantieji pajunta stiprų ryšį su Marija ir jos Kūdikiu. Stebina gerbiamo klebono Gedimino Jankūno maldingumas, jo uždegantys, pamokantys pamokslai, nuoširdus bendravimas, mokėjimas suprasti atvykusius. Piligrimus stebina per trumpą laiką pasikeitusi aplinka, tai, kad klebonas sugebėjo suburti parapijiečius parapijos

salės sutvarkymui, kurios unikalios molio sienos ir plačių lentų juodgrindys bei juodlubės patinka piligrimams. Patinka ne tik salė, bet ir mūsų, sutinkančių juos, šypsena, draugiškumas, malonus bendravimas, agapės metu pasidalinimas tuo, ką turime, šiltas arbatos ar kavos puodelis. Keletas jų atsiliepimų:

Iš Bagotos parapijos buvo atvykę 51 piligrimas. Jauniausias, 5 metų, paklaustas, ar patinka pas mus, atsakė, kad patinka, tik toli reikėjo važiuoti ir norėjosi miego. Vyriausias, 85 metų piligrimas, su ašaromis akyse dėkojo savo klebonui kun. Juozui Fakėjavui, kad organizavo kelionę į baziliką, nes jis labai norėjo pasimelsti prie stebuklingo Marijos paveikslo, stebėjosi mūsų draugiškumu. Mus nustebino maldininkai iš Ignalinos, kurių grupę virš 50 žmonių sudarė 2 kunigai, bažnyčios patarnaujantieji, choristės. Po Šv. Mišių, agapės metu vyko nuoširdus bendravimas, susipažinimas, bendra daina. Dėkingi rankų paspaudimai, bučiniai atsiveikinant rodo, kad verta paaukoti savo laiką, dalį asmeninių lėšų, savo sugebėjimus ir jėgas tokiems susitikimams. Kaip smagu girdėti, kad jie išsiveža puikius atsiliepimus apie krekenaviečius.

Kėdainių piligrimai pabrėžė, kad tokie susitikimai stiprina vienybę, bendrystę, skatina pasidalinti Dievo patirtimi, savo tikėjimu. Juk ir Jėzus pažadėjo būti ten, kur du ar trys jo vardu susirenka. Todėl mes negalime būti abejingi piligrimams arba patys nebūti jais. Tik gaila, kad daugelis mūsų maldininkų nenori bendrauti su piligrimais. "Žmogaus susitikimas su žmogumi - tik taip patiriamas Dievo Motinos Marijos ir Dangaus šventųjų artumas", - moko kun. G. Jankūnas. Mes, bazilikos šeimininkai, turime būti atviri ir svetingi, kad maldininkai maloniai pasinaudotų mūsų bazilikoje patiriamais dvasiniais turtais ir malonėmis.

Piligrimai iš Ignalinos. Agapė.

Upytė

Iš vysk. Kazimiero Paltaroko redaguotos knygos

„Panevėžio vyskupija“, Vilnius, 1998 m.

Kun. Antanas Ignatavičius 1940.04.03

Upytė šiandien yra mažas bažnytkaimis, 12 km nuo Panevėžio, dar pagoniškoje Lietuvoje buvo svarbiausias tos apylinkės miestelis. XIII šimt. Turėjo medinę pilį, kurią paskutinį kartą sutvirtino 1565 m. Žygimantas Augustas. Ilgai Upytė buvo seniūnijos centru. Įkūrus Upytės apskritį Trakų vaivadijoje, čia buvo daromi apskrities teismai ir seimeliai, turbūt, pilyje. Netoli bažnyčios, pačiame liekne, per kurią sruvena Vešetos upokšnis, stūkso kokių šešių sieksnių aukščio, ketverto margo pločio stačiais krantais kalnelis su pilies griuvėsiais, vadinamas Čičinsko kalnu. (Upytė daugiausia žinoma istorijoje Čičinskais. Jie kilę iš Kališo vaivadijos kalvinai. Išgarsėjo Vladislovas Čičinskas, kurs 1652 m., kaip Upytės atstovas, išardė Varšuvos seimą. Valstybei sunkiose karo sąlygose karuose su kazokais, pasinaudojęs teise „nie powalam“ (liet. nesutinku). Brastos atstovas reagavo karštą kalbą, kurią baigė žodžiais „Kad tu prasmegtum“. Kiti atstovai vienbalsiai pritarė „Amen“. Yra padavimas, esą grįžęs iš Varšuvos, buvęs perkūno trenktas, dvaras prasmegęs. Prisidėjęs prie krašto nelaimės ir miręs neturėjęs ramybės. Palaidotas rūsyje prie bažnyčios; jam ilgainiui sugriuvus, Čičinsko išdžiuvusį lavoną pusberniai valkiodavo, gąsdindami žmones, kol pagaliau vyskupas Valančius įsakė slaptai jį pakasti.).

Upytė su apylinkės kaimais buvo padalinta į dvi dalis: valstybinę ir privatinę nuosavybę. Pirmojoje visada buvo seniūnijos įstaigos; ji buvo nuomojama žymiausių krašte šeimų ar duodama už įvairius patarnavimus valstybei; ilgiausiai buvusi Radvilų rankose. Antroji, kur buvo ir bažnyčia, priklausė Čičinskams, Radvilų tarnautojams. Iš pradžių Upytėje buvo įsteigta koplyčia. Čičinskams sukalinėjus, XVI šimt. Antroje pusėje atsirado kalvinų zbaras, kuris tol stovėjo, kol mirė paskutinis tos tikybos įpėdinis. Katalikų bažnyčia buvo pastatyta toje pat vietoje, o gal ir buvusiam zbare įvestos katalikų pamaldos.

Išmirus Čičinskams vyrams, per ištekęsias Čičinskaites Upytė pateko kitoms šeimoms, daugiausia Tiškevičiams. Stasys ir Ieva Balazaraitė Tiškevičiai medinę griūvančią bažnyčią 1742 m. suremontavo. Prie bažnyčios gyveno ir pamaldas laikė dvaro kapelionas: gaudavo visą išlaikymą ir algos 60 talerių; vienos kondignacijos su paveikslu Dievo Motinos Čenstochovietės. Šoninis dviejų aukštų; pirmame

šv. Marijos Magdalenos, antrame – Išganytojo paveikslas. 1872 m. bažnyčios šiaudų stogas uždengtas malksnomis. Sena bažnyčia, kad ir varžtais suramstyta, išstovėjo iki 1878 m.

Tais metais kun. Felicijono Bytauto rūpesčiu ir filijos gyventojų lėšomis toje pat vietoje buvo pastatyta nauja bažnyčia iš pušinių sienojų, kryžminė su dviem zakristijom, dviem bokšteliais, ant presbiterijos ir fasado. Bažnyčia yra ilgio 19,17 m, pločio 8,52 m, koplyčios 6,39x3,19 m. Statoma buvo slapčia, nes rusų valdžios buvo teleista senąją pataisyti. Todėl stogo dalys buvo paliktos senosios; kita dalis dengta naujais skindeliais. Bažnyčios lauko pusė ir vidus buvo išdažyti aliejiniais dažais.

Altoriai trys, visi mediniai, baltai dažyti, kiek auksuoti. Didysis – dviejų aukštų; pirmame Aušros Vartų Dievo Motinos paveikslas, paauksuotais rūbais; užtraukiamas paveikslas – Dievo Motinos su Kūdikiu; antrame – vyskupo šv. Karolio, bažnyčios patrono paveikslas. Altoriuje stovi dar apaštalų šv. Petro ir Povilo statulos. Šoniniai – vienos kondignacijos, dešiniame – Nukryžiuotas Kristus raudonos gelumbės fone, vėliau jos vietoje nutapytas Jeruzalės vaizdas. Kairiame šv. Magdalenos paveikslas. Abu altoriai pastatyti Prano Janulevičius lėšomis. Dievo Motinos su kūdikiu, šv. Karolio ir šv. Magdalenos paveikslus tapė dail. Švoinickis.

Aštuonių balsų vargonai Valkerio darbo, įrengti 1895 m. Kryžiaus kelio paveikslai parapijiečių lėšomis užsakyti Špetkausko firmoje. 1927 m. bažnyčios malksnų stogas pakeistas cinkuota skarda. Bažnyčios vidus kun. Ignatavičiaus rūpesčiu išdekoruotas aliejiniais dažais, o 1937 m. ir išorė – amerikiečių aukomis.

Nuo 1849 m. Upytės bažnyčia turi savo cirkulą ir veda jungtvių, krikšto ir laidotuvių metrikus. Gyventojų yra per 2000, geri katalikai, blaivūs žmonės, apie 10% lenkuojančių; tai buvusių dvarų įtaka, visi kiti kalba lietuviškai.

Pokalbiai apie liturgiją su kun. Gediminu Jankūnu (II)

Per liturgiją ryšį su Dievu galime ir turime išgyventi visais savo pojūčiais, kuriais Jis mus, savo kūrinis, apdovanojo. Tai yra liturgijoje turime dalyvauti rega, lytėjimu, klausu, skoniu, uosle.

Bet žmogus ne visada pats yra juos atradęs, ne visada juos naudoja. Žmonės kai kada nepakankamai save pažįsta ir vertina, ne visada vertina savo galią regėti, lytėti, uostyti, matyti, nesuvokia, kaip tai svarbu būnant žmogumi. Tik tie, kurie tas galias praranda, suvokia jų tikrąją prasmę ir svarbą. O tie, kurie jas turime, ne visada įvertiname. Ateiti su kūnu ir siela, - su kūnu, kuris jaučia, ir su siela, kuri jaučia, su kūnu kuriam karšta ir šalta, su nervine sistema, kuri gali liūdėti, juoktis ir verksti. Ir reikia tokiems ateiti, - tikriems žmonėms, o ne įeinant į bažnyčią užsidėti kaukę. Užsidedame kažkokią gražią kaukę: va, aš bažnyčioje būsiu toks, ir ne kitoks, gal man ten viduje košmarai, gal dar kokie išgyvenimai, bet į bažnyčią aš turiu ateiti su šita veido išraiška, su šita laikysena, o ne toks, koks iš tikrųjų tuo metu esu, - ar liūdesy, ar džiaugsmu, ir tai atsinešti. Kai liturgijoje dalyvauji visas, viskas susibalansuoja į bendrą visumą. Tas mano liūdesys, gedulas ar neviltis išsisklaido ir galbūt jo sumažėja, persikeičia į kažką kitą. Tas džiugesys, kurį atsinešu, gali būti neteisingai suprstas liūdinčiųjų ir gedinčių, bet, dalyvaujant liturgijoje, viskas gražiai susibalansuoja, nes reikia garbinti ir juoku, ir ašaromis, ir liūdesiu, ir džiugesiu. Liturgijoje viskas gražiai sutelpa ir sudera, jeigu tik aš nepalieku tų dalykų namie ar už bažnyčios durų. Dievui nereikia standartinių kareiviukų, kurie susirenka ir pagal muštrą atlieka garbinimo apeigas, tada išeina, nusivelka uniformas ir tampa, kas jie iš tiesų yra. Dievui reikia būtent šitos daugybės skirtybių, kur liturgija, altorius, tai, kas ten vyksta, mus suvienija ne į bendrą masę, bet į vieną Kristaus Kūną ir mus keičia.

Noriu, kad mes išmoktume garbinti Dievą. To mus moko Švč. Sakramento adoracija. Ir jeigu išmoksime asmeninio nuoširdumo, tai išmoksime garbinti ir Mišiose. Kaip vyksta garbinimas? Jis vyksta per savo koordinačių, savo ribų nusistatymą. Pagerbti Dievą reiškia suvokti, kas yra Dievas ir kas esu aš. Garbinimo metu įvyksta tikrųjų proporcijų nusistatymas – kol aš negarbinu Dievo, kol į Jį nežiūriu, kol prieš jį neatsiklaupiu, tai Jo gali būti labai mažai, o manęs labai daug, nes visur žmogus, žmogus, žmogus, „mano“ planai, „mano“ kūriniai.

Mes juk dažnai ir jaučiamės pasaulio valdovai ir visatos užkariautojai?

Taip, bet kai atsistoji prieš Dievą, aš tikiu, kad tada toje maldoje turi paaiškėti ne vienam iš mūsų, kad visgi čia yra daugiau Dievo ir mažiau manęs, nes esu kūrinys, o jis – Kūrėjas. Ir pasauly šitos patirties dabar labai reikia.

Kai uždarome duris arba persižegnojame, Mišios tuo nesibaigia. Šis ritualas nori tapti mūsų kasdienybės dalimi, jis turi tęstis, nes tai yra galimybė perkeisti mūsų kasdienybę, o mūsų kasdienybė dažniausiai

neatspindi Dievo karalystės. Tuo tarpu ritualas, liturgija yra tas laikas, kur mes, kaip karalystė, esam kuriami, tarsi apmokomi, informuojami, suteikiamos mums galios veikti kaip karalystei. Bet ta karalystė nori įeiti į mūsų kasdienybę, nori ten atsirasti. Toks mūsų santykis, koks yra su Dievu bažnyčioje, liturgijoje, jis nori būti ir darbuose, kasdieniuose planuose. Dažnai būna, kad jis paliekamas bažnyčioje, liturgijoje, o tada mes kapstomės, kaip mums išeina.

Grįžtant prie tikinčiojo pozos bažnyčioje, galbūt tai labiau būdinga tradicinėms kaimų ir miestelių parapijoms, kur žmonės nuo vaikystės įpratę lankyti bažnyčią, iš vaikystės atsinešę ir tikėjimo tiesas?

Kaip viena pagyvenusi kaimynė sakė: „Mamytė mokė, kad bažnyčioj reikia klūpėt, o jei negali, tai stovėt, bet jau sėdėt tai labai negerai.“

Tikrai taip. Lankydamiesi, pavyzdžiui, Bernardinų bažnyčioje, Vilniuje, ir Vajasiškio parapijos bažnyčioje, tarkim, prieš pusantrų metų tą skirtumą būtume labai pajautę. Skirtumas yra tas, kad tose tradicinėse parapinėse bažnyčiose, kurios buvo prieš sovietmetį, sovietmečiu ir dabar, netgi yra nusistovėjusi tradicija, kaip reikia būti bažnyčioje. Mes matėme bažnyčioje savo močiutes, tėvus, dabar patys ateinam. Ir čia yra nusistovėjusios tam tikros normos, kur klumpame, kur žiūrime, kaip būname. O atsinaujinusiose arba atgimusiose parapijose, kaip Vilniaus Bernardinai, tokios tradicijos nebuvo – ateita į tuščią vietą, bandyta bažnyčią vėl padaryti sakralią, jaukią, investuojant į tai pirmiausia žmogiškumą. Čia nebuvo jokių tradicinių dalykų, netgi interjeras neatspindėjo erdvės sakralumo. Ir atsirado toks skirtumas, kad, pavyzdžiui, atėję į tokią Bernardinų bažnyčią, atsivertę ar naujai tikėjimą atradę žmonės čia neranda tradicinės pozos, kaip reikia būti. Čia jie randa žmogišką jaukumą, kurio gali nerasti atėję į kokią kaimo parapiją, kur sakytu, kad čia žmonės nei bendrauja, nei žiūri vieni į kitus, nei atrodo, kad jiems rūpi, kas šalia vyksta. Šį skirtumą reikia mažinti, nežinau, kaip, tikriausiai atsiverčiant, jeigu galima taip pasakyti, arba sugražinant tą žmogiškąjį elementą ir galimybę būti žmogumi, tokiam, koks esi ir tose tradicinėse parapijose.

Svarbi, žinoma, kunigų laikysena, kokią rodome pavyzdį, ar mes liturgijos metu provokuojame tikinčiuosius būti aktyviais dalyviais, ar leidžiame būti pasyviais stebėtojais. Nuvažiuoji į vieną bažnyčią ir ten tikrai esi tik pasyvus stebėtojas – kunigas sau, žmonės - sau, ar jie ten rožančių kalba, ar kažką kitą daro. O kitose parapijose negali privačiai melstis per Mišias, nes esi įtrauktas į bendrą giedojimą, bendrą judesį, į atsakymus, tau duoda ranką per ramybės palinkėjimą, į tave žiūri, - tu ten esančiajam šalia esi svarbus, galų gale netgi kunigo žvilgsnis tave suranda.

Kalbino Loreta G. Musanja

Bus daugiau

Šv. Karolio Boromiejaus atlydai Upytė

Brigita Jasnauskaitė

Lapkričio 4 d. Upytės parapijoje buvo minimi Šv. Karolio Boromiejaus atlydai. Parapijai tai - ypatinga šventė, kaip pamokslu metu minėjo Šv. Mišias aukojęs Panevėžio katedros klebonas kun. Eugenijus Troickis, Lietuvoje daugiau nėra nei vienos parapijos, kuriai būtų suteiktas šis garbingas vardas. Kunigas kvietė tikinčiuosius melsti parapijos globėjo užtarimo ir sekti šventųjų gyvenimo pavyzdžiais.

Karolis Boromiejus gimė 1538 m., spalio 2 d. Aronoje, Italijoje. Studijavo Milane ir Pavijoje. Visą gyvenimą buvo uolus ir atsidavęs dvasininkas, tokiu išliko iki mirties. 1576 m. maro metu Boromiejus organizavo pagalbą daugybei ligonių, tačiau sunki liga, kuria Karolis sirgo jau keletą metų, nuo įtempto darbo, kelionių paaštrėjo. 1584 m. Karolis mirė Milane.

Nors atlydai yra tituliniai ir turėtų susilaukti ypatingo parapijos tikinčiųjų dėmesio, tačiau

susirinkusiųjų gausa neprilygo vasarą vykusiems Marijos Magdalenos atlydams. Nepaisant to, parapijos tikintieji titulinį atlydų metu sulaukė ypatingo svečio – Justino Visicko, studijuojančio Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarijoje, kuris kartu su kun. E. Troickiu laikė Šv. Mišias.

Po iškilmingų Šv. Mišių dalis tikinčiųjų išsiskirstė namo, dalis, nuėjo aplankyti artimųjų kapų. Idiliškai sutvarkytos kapinės, gausybė gėlių, vis dar žaižaruojančiomis žvakutės, priminė ką tik praėjusią Visų Šventųjų šventę bei Mirusiųjų minėjimą. Šią dieną, Upytėje vyko eiseną į bažnytelę supančias kapines, kurioje dalyvavo ir nemaža dalis parapijos tikinčiųjų bei svečių.

Šv. Cecilija

Jolanta Masiokienė

Cecilija – viena iš ankstyvųjų krikščionybės amžių kankinių, mirusi apie 229 metus. Šventąją ji buvo paskelbta V amžiuje. Pasakojama, jog Cecilija atvertė į krikščionybę savo sužadėtinį Valerijoną ir jo brolių Tiburtijų. Po vestuvių ji įtikino savo vyrą duoti santuokinės skaištybės įžadą. Pasak legendos, už tai angelo jie buvo apvainikuoti rojaus rožių ir lelijų vainiku.

Cecilija už krikščionių slėpimą bei pamaldų laikymą savo namuose buvo pasmerkta mirčiai uždusinant garais. Ji buvo palaidota Kaliksto katakombose. Ant buvusių Cecilijos namo pamatų Trastavere IX amžiuje buvo pastatyta jos vardo bazilika. Tai turėjo daug įtakos Šv. Cecilijos kulto paplitimui. Šventoji minima lapkričio 22 – ają. Cecilija yra viena iš šventųjų, kurie minimi mišių kanone.

Šventosios Cecilijos pasijos trečiajame skyriuje sutinkame keletą sakinių, iš kurių taip pat galima spręsti apie šventosios ryšį su muzika: „Grojant instrumentams, Cecilija giedojo savo širdyje vien tik Dievui.“, „Te išlieka mano

širdis ir kūnas tyri, kad nebūčiau sugėdinta“. Šis sakinytis sutinkamas Šv. Cecilijos dienos liturgijos antifonose, tik be žodžių „savo širdyje“. Pažodžiui aiškinant šį tekstą peršasi išvada, jog Cecilija iš tiesų giedojo, galbūt net pritardama vargonais. Tačiau remiantis išsamesniais tyrinėjimais apie santūrų, kontempliatyvų šventosios charakterį, tokią nuomonę reiktų atmesti. Šventosios požiūris į muzikos instrumentus yra visiškai neigiamas. Cecilija iškelia vidinį giedojimą, kurį aprašė jau Paulius laiške efeziečiams („cantantes et psallentes in cordibus vestris“, „giedokite ir šlovinkite savo širdyse“). Jos giedojimas yra grynai dvasinis vyksmas.

Krikščioniškoje ikonografijoje gausu paveikslų Šv. Cecilijos tema. Kartais ji vaizduojama viena arba su kitais šventaisiais bei angelų apsuptyje. Jos skiriamasis ženklas – portatyviniai vargonėliai, kurie gali būti vaizduojami kaip papuošalas ant kaklo, ar guli prie Cecilijos kojų. Kai kuriuose paveiksluose šventoji laiko vargonėlius rankoje, o vėlesniuose – netgi groja.

Lapkričio 16 d. Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų Bazilikoje vyks parapijų chorų šventė, skirta Švč. M. Marijos gailėstingumo Motinos, Maironio 150-osioms gimimo metinėms bei Šv. Cecilijos - chorų globėjos dienai paminėti. Šv. Mišios 12 val.

Vakaro Marija

Arti naktis užmigo pievų gėlės,
Ramu širdy ir taip tylu laukuos.
Tu ateini, o vakaro Marija
Uždegti laimės žiburį namuos.

Pavaikščiok dar po žalių mūsų kaimą.
Palaimink derlių, rūpesčius žmonių,
Artoją, kurs vagas per dieną guldė
Ir jo laukus išplaukusių rugių.

O kiek žmonių baltojoje palatoj,
Nemigs, budės ir šauks Tave ateik.
Pabūk su jais, o vakaro Marija,
Paguosk, ramink, ramybę jiems suteik.

Tėvyne mūs apsaugoki nuo priešų,
Tave taip prašo kryžių Lietuva.
Globoki ją, mylėk karštai Marija,
Nes ji yra ir visad bus laisva.

Arti naktis, užmigo pievų gėlės,
Baigti darbai ir rūpesčiai dienos.
Labos nakties, o Lietuvos Marija,
Brolau, sesut ir jums nakties geros.

Nusivylimas

Nuplasnojo mano jaunos dienos,
Lyg tos gervės per padangę į pietus –
Pasilikęs liūdnas einu vienas,
Užsidedęs ant pečių sunkius metus...

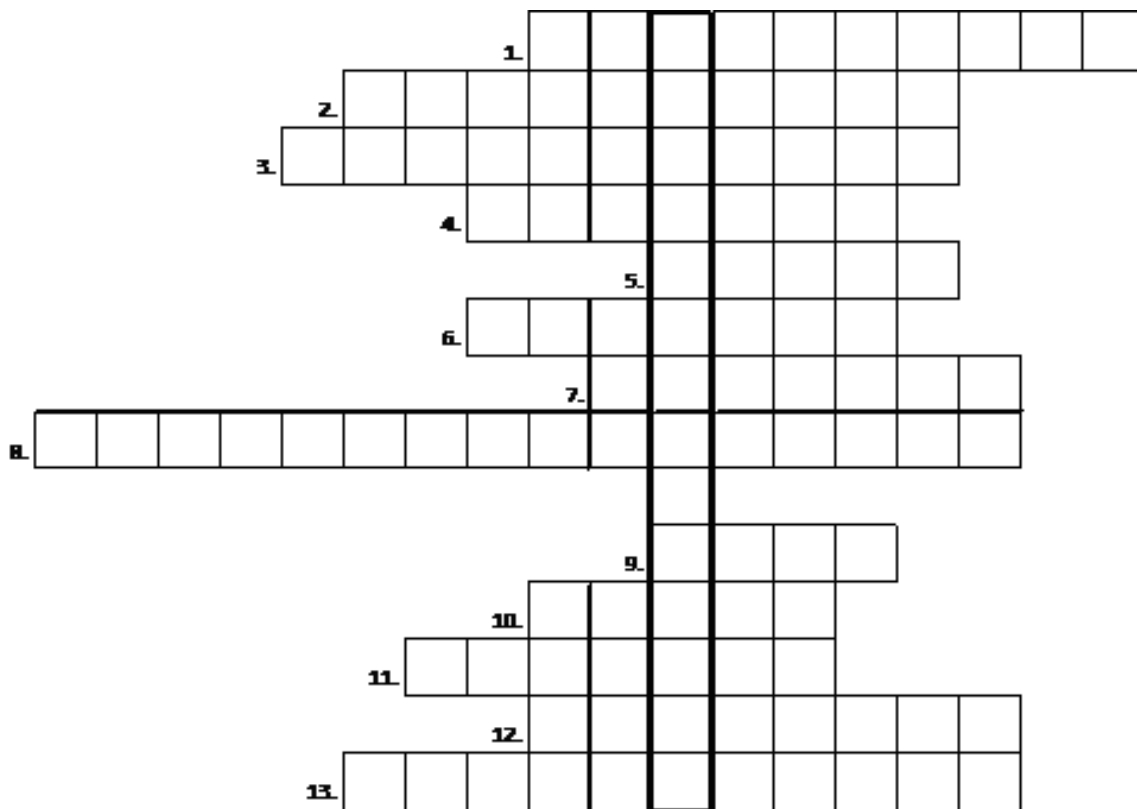
O norėjau aš dainuoti laimę,
Dirbti, kad gyventi būt geriau, linksmiau,
Kad Tėvynės, mūs brangiosios žemės,
Nebemindžiot priešas niekada daugiau...

Kad lietuviai gyventų kaip broliai
Ir kaip seserys mylėtusi karštai...
Kad sugrįžtų iš toliausių toliu...
Neviliot lietuvių svetimi kraštai...

Bet, deja, sudužo mano viltys –
Nėra, ką svajonėse dažnai mačiau...
Plaukia dienos jau kaip šaltos lytys
Ir jos tirpsta vis kasdien greičiau...

Vincas Steponavičius

Kryžiažodis

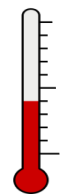
1. Knyga, kurioje aiškinamas tikėjimas.
2. 265-ojo katalikų bažnyčios vadovo vardas.
3. Dievo pastangos apreikšti save žmogui, teologijoje vadinama vienu žodžiu.
4. Bažnyčios visuotinis susirinkimas, vykęs 325 m., kuriame pirmą kartą buvo paskelbta „Tikėjimo išpažinimo“ malda.
5. Dievo – žmogaus vardas.
6. Kristus, iš graikų kalbos reiškia „pateptasis“ arba...
7. Tobuliausiai Dievas save apreiškė tapdamas...
8. Bažnyčios visuotinis susirinkimas, vykęs 381 m., kuriame paskelbta galutinai suderinta „Tikėjimo išpažinimo“ malda.
9. Per savo apreiškimą, Dievas apreiškė žmogui, kad jį labai...
10. Malda „Tikėjimo išpažinimas“, lotyniškai vadinama...
11. Jėzaus misija žemėje įvardijama žodžiu, kurį naudojame drauge su jo vardu.
12. Trumpesnė „Tikėjimo išpažinimo“ malda, dar kitaip žinoma kaip...
13. Tikėjimo tiesų santrauka, vadinama malda – „Tikėjimo ...“.

Teisingai išsprendę kryžiažodį, vertikalčiai perskaitysite atsakymą.

2012 metų spalio mėnesio parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt
Sekmadienio rinkliava (10-07)	257,-	-
Sekmadienio rinkliava (10-14)	343,50	208,-
Atlaidų rinkliava (10-15)	413,-	-
Misijų sekmadienio rinkliava (10-21)	366,50	105,10
Sekmadienio rinkliava (10-28)	342,-	320,-

Naujai bazilikos šildymo sistemai surinkta 27 860 Lt. Ačiū!
(Reikia 43 000 Lt)

2012 metų spalio mėnesį susituokusieji:

*Ernestas Žilinskas
ir
Gerda Kavaliauskaitė*

Sveikiname!

2012 metų spalio mėnesį pakrikštytieji:

Upytės parapijoje:

Dominykas Žilinskas

Lydėkime Jį maldose.

Klebonijos raštinėje darbo dienomis galima įsigyti bazilikos suvenyrų ir dievocionalijų, o sekmadieniais ir švenčių metu bazilikos gale.

2012 metų spalio iškeliavusieji į

Amžinybę:

Krekenavos parapijoje:

Albertas Balitavičius, 30 m.

Jonas Tizengauzas, 81 m.

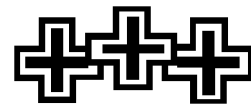
Elena Zapalskienė, 77 m.

Ričardas Jakaitis, 49 m.

Paulius Stokė, 17 m.

Antanas Mažeika, 78 m.

Steponas Palubinskas, 91 m.

Prisiminkime Jus maldose.

Trumpa parapijų informacija:

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas

Altaristas kan. Petras Budriūnas

Klebonijos raštinė - Bažnyčios g. 18, Krekenava, Panevėžio raj.

Tel. +370 620 20989; (45) 59 32 58

el.paštas: krekenavosbazilika@gmail.com

sąsk. nr. LT457300010002378753

įm. kodas 191260418

Darbo valandomis klebonijoje Jus pasitiks referentė Eglė.

Caritas - Akvelina Pogužinskienė, tel. (45) 593 282

Gyvojo Rožinio būrelis - Gema Plėštytė, tel. (45) 593 226

Religinių spaudinių, žvakių ir kt. dievocionalijų įsigijimui kreiptis -

Irena Teresė Kvedienė, tel. +370 615 89171

Už procesijų organizavimą atsakinga sesuo Loreta, tel. +370 640 56551

Krekenavos vargonininkė - Virginija Kavaliauskienė, tel. +370 612 02315

Krekenavos zakristijonas - Gediminas Kaspariūnas, tel. +370 688 91390

Marijos Legionas - Aldona Juozapaitienė, tel. +370 616 05378

Upytės zakristijonas - Juozas Jakubonis, tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas - Janina Bagdanskienė (45) 555 639

Upytės vargonininkė - Pranutė Adomaitienė, tel. (45) 570 616

Pamaldų laikas:

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje:

Sekmadeniais ir atlydų dienomis: 10:00, 12:00

Šiokiadieniais: 18:00

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje:

Sekmadeniais: 10:00

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje:

Gruodžio 4 d. 14:00, 25 d. 12:00

Krekenavos ligoninėje:

Paskutinį mėn. penktadienį: 17:00

Rodų koplyčioje:

Paskutinį mėn. sekmadienį: 14:00

Žibartonių koplyčioje:

II mėn. sekmadienį: 14:00

Dėl mišių užsakymo koplyčiose, kreiptis į kan. P. Budriūną

Laikraštėlių leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Paremti leidinį galite mesdami aukas į tam skirtą dėžutę bazilikos gale, arba perduodami klebonui. Praėjusį mėnesį suaukota 324,90 Lt., išleista - 260,00 Lt. Kitą numerį numatoma išleisti iki gruodžio 15 d.

Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrasciui@gmail.com, laukiame Jūsų straipsnių!

Dėkojame už Jūsų paramą!